

„Београд је изгубио невиност!“ Овај брутални коментар једног од доајена српског геј покрета, нема много везе са стварношћу, али добро илуструје тријумфализам и расположење које је поводом одржавања „параде поноса“ захватило део организатора и учесника.

У сличном тријумфалистичком духу и министар Чиплић је изјавио како одржавање параде представља „победу над хулиганима“. Но, како су током дана размере и цена те „победе“ на улицама Београда постајале све очигледније Државни секретар Слободан Хомен је у другом дневнику РТС-а претећи загрмео како ће одговор државе због нереда у Београду „бити језив“!?

Поштено говорећи, мало је у Србији оних који су ових дана имали разлога да се осећају као победници. Није то свакако ни овдашња „геј“ популација, чији припадници ће сада морати знатно више да брину за своју безбедност него раније. Није то ни власт, која је непопуларну параду организовала и која у овим данима предузима паничне, веште, али само делимично успешне покушаје да „исконтролише“ и умањи и штету. Није то ни ни официјелна парламентарна опозиција која, разуме се, протесте није смела јавно да подржи, нити да се придружи властима у нападу на „ничим изазвано хулиганско дивљање“. А нису ни хулигани, који ће након овог свог „звезданог тренутка“ ипак сносити озбиљне санкције. Коначно, о томе на коликом су губитку Београд, Србија и грађани, не треба ни да говоримо.

Министар унутрашњих послова Ивица Дачић, који је био унапред (пред)виђен за главног губитника у овој ситуацији, успео је да утекне са већ спремљеног ражња и постигне нешто готово незамисливо: да се максимално огради од параде и максимално обезбеди њене учеснике, не замери се превише демонстрантима, а истовремено добије похвале од организатора параде и Хилари Клинтон лично.

С друге стране, независно од тога колико је у питању било његово лично уверење, а колико интелигентно препознавање и подилажење већинском расположењу народа (камо среће да и остали политичари о томе мало више воде рачуна), свој образ и рејтинг спасао је једино градоначелник Ђилас, који је оценио да „Парада поноса“ неће донети ништа добро онима који су је организовали“, и који је и у ранијим приликама више или мање отворено изражавао незадовољство сличним манифестацијама. Министар унутрашњих послова Ивица Дачић, који је био унапред (пред)виђен за главног губитника у овој ситуацији, успео је да утекне са већ спремљеног ражња и постигне нешто готово незамисливо: да се максимално огради од параде и максимално обезбеди њене учеснике, не замери се превише демонстрантима, а истовремено добије похвале од организатора параде и Хилари Клинтон лично. Али пошто ретко има добитка без губитка, овај Дачићев успех плаћен је нешто већим бројем повређених полицајаца и нешто већом штетом на београдским улицама. Најзад, неки поен у интерном, скривеном, али беспопштедном унутар-де-ес-овском такмичењу укњижио је и Драган Шутановац, појавивши се напосредно након инцидента пред камерама испред седишта странке у Крунској.

Ипак, највећи домаћи добитници из ове хомосексуално-хулиганске променаде улицама Београда јесте група националних невладиних организација на челу са „Дверима“ које су се паради највише супротстављале – као и ЛДП који се, ненадано, као никад раније приближио на домак остварењу свог сна о „шестом октобру“. Та врста праведничког гнева и згражања над „рушењем нашег Београда“ коју су ових дана изливали неки бивши „отпораши“ и челници ЛДП-а који су добили прилику да до бесвести промовишу своју накарадну верзију новије српске историје могуће је прогутати само уз тоталну амнезију и заборав минулог „удруженог рада“ Јовановића, доса и појединих „жестоких момака“ из подземља и навијачих копова.

Уопште, било је дирљиво гледати како се последњих дана на државу „од које нико не сме бити јачи“ и полицију („коју не сме нико да напада“) позивају они који за полицију и државу (нарочито српску) годинама нису имали ни једне лепе речи. А нарочито не за стидљиве покушаје да ово заиста буде држава у правом смислу речи.

„Љубав је људско право“, рече једна од егзалтираних учесница параде. Јесте. Али људско право је и право на рад и достојан живот. Али некако не верујем да би се на протесту обесправљених и отпуштених српских радника појавили шеф делегације ЕУ и амбасадор(ка) САД. Нити би зарад сламања евентуалног отпора тим протестима били ангажовани полиција, жандармерија, противтерористичке јединице, хеликоптери и борна кола. Једноставно би се рекло да постоји безбедносни ризик и да се скуп или одлаже или пребацује на безбеднију локацију. Баш као што је због „безбедносног ризика“ полиција отказала протестни скуп Срба у Новом Пазару, који је био заказан за

исти дан кад и геј парада у Београду. (Ваљда је бити Србин у Пазару такође легитимно, макар онолико колико и бити хомосексуалац у Београду?)

Е, али овде то није могло. Као да је некоме – а не бих рекао да је тај „неко“ баш претерано заинтересован за положај и права српске геј популације – било по сваку цену стало да се парада одржи. И да је овде „притиснуо“ кога треба и извршио притисак на ову све слабију и све дезоријентисанију власт која више не може, а изгледа и да све мање покушава, да одбије било који захтев са те стране, укључујући и оне који им директно шкоде, руше рејтинг и легитимитет. И догодило се што се догодило – и што су апсолутно сви знали да ће се догодити. А што једни нису могли, а други нису желели да спрече.

Било је дирљиво гледати како се последњих дана на државу „од које нико не сме бити јачи“ и полицију („коју не сме нико да напада“) позивају они који за полицију и државу (нарочито српску) годинама нису имали ни једне лепе речи.

Још се ни сузавац са београдских улица није разишао, а неизбежни Јелко Кацин је, разуме се, једва дочекао да изјави како је све ово што се поводом геј-параде збивало у Београду „лоша порука која може негативно да утиче на процес напретка Србије ка ЕУ“. И наравно да ће утицати. Дакле, прво вас натерамо да мимо историјске и политичке логике, а у име евро-перспективе, организујете нешто што не желите и што у овом тренутку напросто не може проћи без гужве, а онда вас критикујемо и са жаљењем констатујемо како сте, авај, „пали на испиту“. (Узгред речено, с обзиром да је Црна Гора, званично, знатно испред Србије када је о евро-интеграцијама реч, зашто онда сличан притисак за одржавање геј параде није извршен на Подгорицу и због чега тамошњи амбасадори ЕУ и Вашингтона нису активно подржали слично окупљање?)

Да не буде никаквог неспоразума и дилеме. Треба рећи и да је међу ових 5-6 хиљада младих људи било најмање неколико стотина оних које не занима ни парада ни патриотизам, и којима је свака ситуација добра као повод за обрачун са полицијом или било ким другим. Али нико не брани држави да их хапси и процесуира. Наравно да међу тзв. навијачима има и патолошких типова и озбиљних криминалаца – баш као што има и полицијских кртица, агената и провокатора који се могу активирати по потреби. Исто тако, наравно да је и у оној, начелно, мирољубивој суботњој „породичној шетњи“ повремено било и нимало толерантног, породичног и богољубивог скандирања („Уби, закољи, да педер не постоји“. „Спаси Србију и уби се, Борисеее“). Страшно?! Вероватно. Али не заборавимо да су се слични или идентични слогани чули много пута током

деведесетих година, па и касније, када је наша еврољубива младеж протествовала против Слободана Милошевића и Војислава Коштунице.

Још се ни сузавац са београдских улица није разишао, а неизбежни Јелко Кацин је, разуме се, једва дочекао да изјави како је све ово што се поводом геј-параде збивало у Београду „лоша порука која може негативно да утиче на процес напретка Србије ка ЕУ“.

И не заборавимо да када су својевремено ти исти, или њима слични „хулигани“ (са без наводника) кевтали на полицију, бацали каменице, лупали излоге и јуришали на савезну скупштину то било третирано као израз њихове високе „демократске свести“. Тада су то била „наша деца“, „хероји 5. октобра“ и демократских протеста [\[1\]](#). Својим сам очима више пута, током деведестих, гледао и слушао опозиционе прваке и београдске даме и господу како с нестрпљењем ишчекују крај неке фудбалске утакмице и с надом гледају пут Аутокоманде, неће ли се ускоро појавити „Делије“ и улили мало адреналина у неки смалаксали опозициони протест поводом „окупације“ Студија Б, или нечег сличног. Наравно да су поводи били различити, али су манифестације и актери били углавном исти. С тим да ни тада ни сада већина (наглашавам ово – већина) демонстраната ипак нису криминалци и „обични“ хулигани.

Најзад, треба рећи и ово. Има нечег застрашујућег у готово талибанском фанатизму и решености са којом су ти младићи у недељу јуришали на полицијске палице и кордоне. Не, није то још дух „појаса Газе“ из којег се регрутују они млади бомбаши самоубице, али помало на то подсећа. У сваком случају, атмосфера у Београду 10. 10. 2010. далеко више је личила на Газу, него на карневал разуздане чулности и разгоропаћеног ероса у једном Амстердаму или Рију. Ко то не види, тај не види ништа. Или види, али га напросто није брига, није одавде, или не намерава да се овде још много задржава. Али зато би нама осталима морало бити стало.

У сваком случају, атмосфера у Београду 10. 10. 2010. далеко више је личила на Газу, него на карневал разуздане чулности и разгоропаћеног ероса у једном Амстердаму или Рију. Ко то не види, тај не види ништа. Или види, али га напросто није брига.

Не заборавимо да је и Бејрут, односно Либан, пре него што је постао оно што је постао, деценијама служио за „Швајцарску на Блиском Истоку“. А онда је почео пакао. И не

Парада српских пораза

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 14 октобар 2010 16:41

заборавите да смо већ неколико пута – укључујући ту и 5. октобар – макар у том погледу имали среће, тј. да је већ неколико пута у ове две деценије у последњи час срећно избегнуто озбиљно крвопролиће на улицама Београда.

[1] У међувремену се испоставило да је „главни“ хулиган у читавој овој причи, извесни Иван Богданов, био истакнути учесник 5. октобра и један од оних који су напали ин опљачкали полицијску станицу у улици Мајке Јевросиме. (види: http://www.pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/136784/Huligan+sa+Dedinja!.html)

) Интересантно је да је у најевропскијем међу свим српским таблоидима овај податак из биографије Ивана Богданова потпуно прескочен, али је зато преко читаве насловне стране и чак 8 (осам!?) стубаца на унутрашњим страницама стављен наслов да је дотични „вођа хулигана предводио и паљење амбасаде САД у Београду“. (види: <http://www.blic.rs/Vesti/Tema-Dana/211806/Vodja-huligana-jurisao-i-na-Ambasadu-SAD-u-Beogradu>)